

Тиша

Симоненко Василь Андрійович

Не розірвати цю холодну тишу,
Вона міцна й похмура, мов граніт,
Хоч в ній пробив мікроскопічну нішу
Наш галасливий і бездарний світ.

І бурі й шторми — то дитячий лепіт,
То відчайдушний виклик німоті.
То безнадійний крик у безкінечнім склепі
І непокірність вічній самоті.

Зловісна тиша. Холодно і млосно.
О, чим її, прокляту, розірвать,
Щоб зашуміло щастя стоголосне
І не дало нам більше спать?!

1.IX.1957

Джерело: *Симоненко В. А. З матір'ю на самоті.* — К.: Молодь, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/tysha